

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Воропаєва Михайла Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України

м. К и ї в
28 лютого 2019 року
№ 52-2(I)/2019

Справа № 3-56/2019(1132/19)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саса Сергія Володимировича,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Воропаєва Михайла Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Воропаєв М.С. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частині першій статті 55,

пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України положень пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс), згідно з якими не підлягають касаційному оскарженню судові рішення у малозначних справах, крім випадків, якщо: касаційна скарга стосується питання права, яке має фундаментальне значення для формування єдиної правозастосовчої практики; особа, яка подає касаційну скаргу, відповідно до Кодексу позбавлена можливості спростувати обставини, встановлені оскарженим судовим рішенням, при розгляді іншої справи; справа становить значний суспільний інтерес або має виняткове значення для учасника справи, який подає касаційну скаргу; суд першої інстанції відніс справу до категорії малозначних помилково.

Із аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає, що Білгород-Дністровський міськрайонний суд Одеської області рішенням від 27 листопада 2017 року, залишеним без змін постановою апеляційного суду Одеської області від 10 жовтня 2018 року, позовні вимоги Воропаєвої Л.М. до Воропаєва М.С. про стягнення аліментів задовольнив, постановивши стягнути з Воропаєва М.С. аліменти на утримання його неповнолітньої дитини та Воропаєвої Л.М.

Верховний Суд ухвалою від 22 листопада 2018 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Воропаєва М.С. на рішення Білгород-Дністровського міськрайонного суду Одеської області від 27 листопада 2017 року та постанову апеляційного суду Одеської області від 10 жовтня 2018 року, оскільки касаційну скаргу подано на судові рішення у малозначній справі, що не підлягають касаційному оскарженню, і передбачених пунктом 2 частини третьої статті 389 Кодексу випадків не встановлено.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що положення пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу, застосовані в ухвалі Верховного Суду від 22 листопада 2018 року, суперечать частині першій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Порушуючи питання про невідповідність положень пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу частині першій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, автор клопотання наводить положення Основного Закону України, Кодексу, посилається на Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, юридичні позиції Конституційного Суду України. Однак цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, посилення на рішення Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Воропаєв М.С. вказує, що оспорювані положення Кодексу порушують конституційне право людини на звернення до суду у разі якщо його права і свободи порушені або порушуються, створено або створюються перешкоди для їх реалізації або мають місце інші ущемлення прав та свобод, а також „засаду правосуддя, яка передбачає право на оскарження судових рішень“.

Разом з тим Конституція України не містить положень, які встановлювали б обов'язковий касаційний перегляд усіх без винятку судових рішень. Згідно з пунктом 8 частини другої статті 129 Основного Закону України однією з основних засад судочинства є забезпечення права на апеляційний перегляд справи та у визначених законом випадках – на касаційне оскарження судового рішення.

Конституційний Суд України у Висновку від 20 січня 2016 року № 1-в/2016 зазначив, що „особі має бути гарантовано право на перегляд її справи судом апеляційної інстанції. Після апеляційного розгляду справи сторони судового процесу можуть бути наділені правом оскаржити судові рішення першої та апеляційної інстанцій до суду касаційної інстанції у випадках, визначених законом, що сприятиме забезпеченню реалізації принципу верховенства права“ (абзац другий підпункту 3.6.3 підпункту 3.6 пункту 3 мотивувальної частини).

Фактично автор клопотання висловлює незгоду із законодавчим регулюванням випадків касаційного оскарження судових рішень у малозначних справах, що не є обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності Конституції України оспорюваних положень Кодексу у розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Крім того, аналіз конституційної скарги дає підстави для висновку, що Воропаєв М.С. фактично не погоджується з рішенням Верховного Суду, ухваленим у справі, в якій він був стороною, щодо застосування положень пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу. Проте незгода не може вважатися обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 17-у(II)/2018, від 6 червня 2018 року № 18-у(II)/2018).

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного

провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Воропаєва Михайла Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**